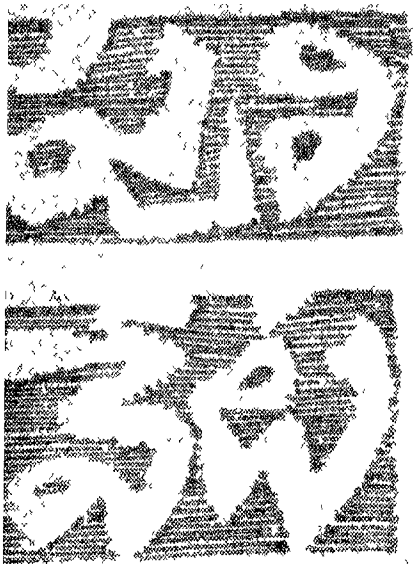

వెంకట్రాయపురం జమీందారుగారి మామిడి తోటలో పక్షులు గూళ్ళవేపు కొరవేయసాగాయి. అస్తమిస్తున్న సూర్యుడి అరుణోజ్జ్వలకాంతి ఉదయించే చంద్రుడి ధవళకిరణాలలో కలిసి పోయింది.

మధ్యాహ్నంనుంచి పండ్లతోటకి కావలా కాసిం తర్వాత ఇంటికి బయల్దేరాడు పులిగాడు. చేతికర్ర వాటంగా భుజంపైన పెట్టి ఠీవిగా నడిచిపోగాడువాడు. మధ్యాహ్నం తిన్న అన్నం ఎప్పుడో అరిగి పోయి కడుపు గాండ్రించ సాగింది. గుడిసె చేరడం, నాలుగు కడవల నీళ్ళు పోసుకోవడం, కూతురు లక్ష్మి వేసే అన్నం తినడం ప్రతిరోజు వాడి సాయంకాల కార్యక్రమం.

మెలితిరిగిన కండలు పుష్టాస్యంతో పొగిపా వయసు మించని శిరసు పులిగాడిది. వెంకట్రాయపురం పెద్ద జమీందారు వయసులో వున్నరోజుల్లో వారికి కుడిభుజం పులిగాడు. పెద్ద దొరగారి హయాంలో పులిగాడికి గిరాకీ అంతా ఇంతా కాదు. వేటకు తయారుకావాలంటే తప్పుకు దగ్గర్నుంచి, కోటలు కాలిచి దర్బారుహాల్లో పులి నోరు తెరిచి అవలించేదాకా పులిగాడుండాల్సిందే. రాజావారి గుండెబలంతో ఇవాళ మారిపోయిందిగాని, పులిగాడి వాటికి ఎదురు నిల్చిన మొనగాడు లేడు. మొత్తం జమీందారీలో వాడి సాటి వీరుడు, ఇంకా బ్రతికిన మృగం లేదు.

కాని కాలప్రభావంవల్ల వాడికి కొంత సుఖి కలిగింది. ఎందుకంటేనేమో ఈ పాటి గిరాకీ తగ్గి మళ్ళీ మరోసారి వెలుగుతూనుకోవచ్చని వాడి కుండికాని మనసులో కొంతభయంకూడా తొంగిచూచింది వాడికి. చేతికర్ర తుపాకీలాగా పట్టుకుని ముల్లుమీద వెన్నెల్లోకి గురిచూచాడు వాడు.

"హాయుల్లి౦ది—గురిచూపుగా నిల్చు" అను కున్నాడు. తుపాకీకి పనిలేకుండా తుప్పుపట్టిందేమో నన్నభయం వేసింది వాడికి. అలోచనల్లో వాడికి పోయిన హాయంగా గమనానికి వచ్చింది. నాగు పక్కన మంచెమీద కూర్చుని రాజాగారితో రెండు రోజులు కాచి, చంపిన పెద్దపులి గుర్తుకొచ్చింది వాడికి. దర్బారుహాల్లో రాజావారి సింహాసనానికి ఎదురుగా వుంచారు దానితలను.

"పులిగా, ఈపులిరా నీది!" అన్నారాయన బొచ్చి చూచి.

లేదు దొరా! ఏం కోరలు దొరా! మొకమంటే ఇది!" అన్నాడారోజు వాడు పొంగిపోతూ ....

"ఆరోజులే పోయినయి. మళ్ళీ పిరోజ్ !" అనుకున్నాడు వాడు.

గుడిసెకాడికి చేరేపట్టికి బాగా చీకటిపడ్డా వెన్నెల్లో దారికన్పిస్తూనే వుంది.

గబుక్కున ఆగాడు పులిగాడు. నీడల్లో ఏదో గదిలినట్లు అలికిడి అయింది. పులిగాడు తటాలున కర్రవిత్తి పట్టుకున్నాడు. కారంరోజుల్నుంచీ మా మామిడిపళ్ళు కొట్టేస్తున్న రాజిగాడి ముఠాగాళ్ళని అనుకున్నాడు. రెండడుగులు ముందువేసి ఆగాడు.

"ఎవర్రా అది!" అనిఅరిచాడు నీడల్లోకి చూస్తూ లోనికి జొరబడుతూ.

జవాబుగా అరడుగుల ఎత్తున మిణుగురు పురుగులాగా వెలిగిందొక కాంతి. విగ్రహం నిలిచింది. మామిడిఆకుల మధ్యలోంచి పడే వెన్నెల గజిబిజిలో పులిగాడికి ఆజాను బాహువు విగ్రహం కనబడింది—

"ఎవర్రా అది! జవాబు చెప్పు! వినపది?" అన్నాడు బిగ్గరగా మళ్ళీ—అడుగు జాగ్రత్తగావేస్తూ పులిగాడు.

"పులిగా!" అంది గంభీరంగా ఆరడుగుల విగ్రహం. మిణుగురుపురుగు కాంతి కింద కొచ్చింది.

కంఠస్వరం అమాంతమ్మగానే పులిగాడు చలించిపోయాడు —

"అప్పుడేనా దొరా! జమీందారా! పండ్లు కొట్టుకోడాని కెంత ముందో తప్పాడుకుండారు మాడలేదొరా—" అన్నాడు గొంతు తగ్గింది. వినయంగా.

"పరవాలేదులే—ఎలా వుందిపెరి వంట— వయుమేనా?"

"అదేదొరా! పరవాలే—మీ దొరా! కాదినకాయ కాయక ముందే పోరిపోతుంటే — వెయ్యికళ్ళతో కాపుకాచినా దబుక్కున మాయమవుతుండాయి దొరా—మొన్నగావాళ్ళు మీకోసమని పెద్దమామిడి పండ్లు పంపుదామని వుంచినా గుడిసెదావట— మాపటేల కున్నాయి దొరా—పొద్దుగాల జాస్తామ గదా— పిత లేయినయ్యా—"

మాట్లాడుతున్న విగ్రహం చేతిలో సిగరెట్టు పారేసింది.

"పులి— కాసిని మంచినీళ్ళు కావాలోయ్—"

"పిత్తం —అదేగుడిసె— మంచం వాల్చా తా— కూకోండి— కడవతో తీసుకొస్తా— మా కాద గలాసుల్లేవుగదా దొరా".

అర్ధరాదిన టేసిళ్ళు మట్టిపాత్రల్లోనే తాగు తారు తెలుసా! చాలా మంచిది." అన్నారు మంచం మీదినుంచి చిన్నరాజావారు ఠీవిగా రెండో సిగరెట్టు వెలిగించి.

"ఒక్క చణం దొరా, అదిగదే బావి—చణంలో వస్తా" అని కడవ తీసుకుని పరుగెత్తాడు బావి కాడికి పులిగాడు.

చిన్నరాజావారు నోటినిండా పొగపీల్చి వొదల సాగారు.

పులిగాడు అవతలికి పోగానే అటూ ఇటూ చూశాడు. మెల్లిగా వినపడీ వినపడకుండా పిల్చాడు.

"లచ్చి"

"ఊఁ" పక్కనే వినబడింది లక్ష్మి.

"విజంగా మీనాన్న చూడలేదు కదా!"

"ఊహు!"

యువరాజాగారి నిట్టూర్పు లక్ష్మి కొంగుల్ని విసిరింది.

"రాత్రి వస్తానునుమా! మరిచిపోయి నిద్ర పోయేవు!"

"సిత్రం" వెన్నెల చిలికినట్లు నవ్వింది రహస్యంగా లక్ష్మి.

"రమ్మంటావా?"

"మాబాబు మన్నిలా చూస్తే ఏమవుద్ది?"

"బావిగిలక చప్పుడు ఇంకా ఆగలేదుగా!"

"గదో! వస్తుండు ...." లక్ష్మి గుడిసెలోకి దూరింది.

"అయ్యో, నీళ్ళు రవ్వంత ఉప్పన. ఎలాగుంటయో! గరాసు కూడా లేద్దూరా! పెదొడ్డి—ఎలాగుంటయో!" అన్నాడు పులి.

"చాలా రుచిగా వున్నాయి. వస్తాను పులిగా" అన్నాడు త్రాగి. మామిడితోపుల మధ్యలోంచి వెన్నెల నీడల్లో కదలిపోయింది విగ్రహం—

"ఎంత మంచోడో! కడవతోనే నీళ్ళిచ్చినా దాగాడు—చిన్నరాజాగారు దొడ్డదొరలు—పులికడుపున మేక పిడబుడద్ది —" అనుకున్నాడు పులిదొర తోవలికినచ్చి.

—56-వ పేజీ చూడండి

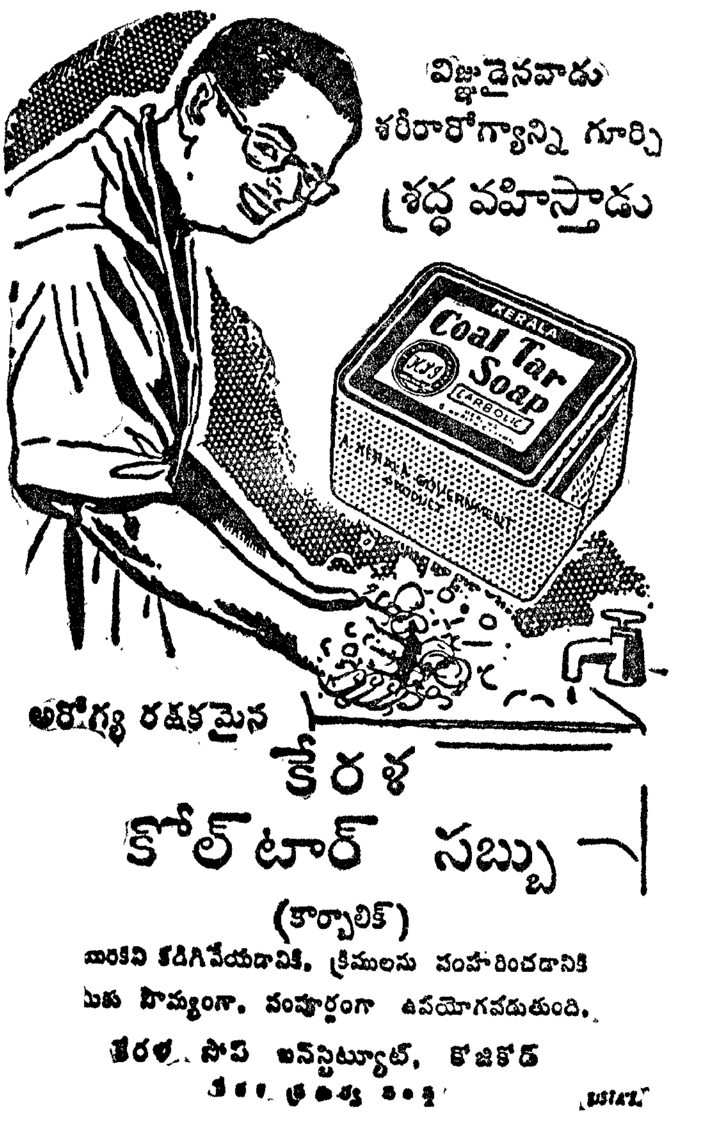

పులివేట

9—వ పేజీ తరువాయి

"ఏమే—అయిందా నీ వంట—కడుపు మాడి పోతూంఉదది" అన్నాడు పొయ్యి పక్కన కూలబడి పులిగాడు.

"ఆ! కాస్త కూకో—పులుసు దింపి గిన్నె తెస్తా" లచ్చిమి పొయ్యిలో పుల్లలు సర్దుతూ అంది.

* * *

వెన్నెల్లో మంచంమీద పడుకుని పులిగాడు ఆలోచనల్లో పొర్లుతున్నాడు. రెండో కుక్క మంచంమీద లచ్చిమి పడుకుంది. పక్కకు పొర్లి కర్ర వుంది లేందీ తడిమి చూచుకున్నాడు పులిగాడు. దివాణంలో కొట్టిన పన్నెండు గంటలు గాలిలో తేలి వచ్చి తగిలాయి.

"అర్ధరాత్రి అయిందే" అనుకున్నాడు గట్టిగా ఆవలించి — మరి కాస్సేపట్లో గురకపెట్ట సాగాడు పులిగాడు.

లచ్చిమి కాసేపు ఊరుకుంది. ఆ తర్వాత లేచి కూర్చుని, పులిగాడు బాగా నిద్రలో వున్నాడని నిర్ధారణ చేసుకున్నతర్వాత చప్పుడుచేయకుండా లేచింది. దుప్పటి కప్పుకుని బావివేపు నడిచింది. . . .

నవ్వుతూన్న చంద్రుడ్నిచూచి లచ్చిమి యువ రాజాగారి చేతుల్లోంచి నవ్వింది.

"నువ్వు నవ్వితే ఎంతో అందంగా వుంటావు" అన్నాడు యువరాజావారు.

"నా కదంతా తెల్దు" అంది మరీ ముడుచు కుంటూ లచ్చిమి.

"నేను మరో నెలరోజుల్లో ఢిల్లీ వెళ్ళిపోతాను. దసరాలకి కాని రాను — ఈలోగా ఏంచేస్తావు?"

"లగ్గం పెడతాడంట బాబు—" అంది చిలి పిగా లచ్చిమి.

"యువరాజావారు లచ్చిమిని మరింత దగ్గరగా అద ముకున్నాడు.

"నీవు మా కుటుంబంతో పుట్టవల్సింది—" అన్నాడు లచ్చిమిని ముద్దెట్టుకుంటూ.

"ఇంక పోతా—బాబు లేస్తాడేమో" అంది లచ్చిమి లేవటానికి ప్రయత్నంచేస్తూ.

"ఏం తొందర—" అన్నాడు యువరాజావారు వదలకుండా.

"అహ! అనుమానం మడిసి — తరువాతేమన్నా సేస్తాడు" అంది లచ్చిమి వదిలించుకుని—

లచ్చిమి చెప్పదలచుకుందేదో చెప్పడానికి భయ పడింది. లచ్చిమికీ, యువరాజావారికీ మొదలయిన ఈ సంబంధం ఆ రోజుతో సాంఘిక మర్యాదలనూ, నీతి నియమ నిబంధనలనూ దాటిపోయింది.

"ఏదో చెప్పాలన్నావు — ఇందాక" అన్నారు యువరాజావారు నిల్చుని లచ్చిమిని దగ్గర తీసు కుని. లచ్చిమి వణికింది.

"ఏమిటది — ఏమీ చెడ్డవార్త కాదుగదా—" అన్నా డతను.

"నాకు—నాకు—" లచ్చిమి గొంతులోంచి దాదాపు బయటికి రాలేదది—యువరాజావారి చేతులం కొయ్యబారాయి—లచ్చిమికండ్ల నీరు కారసాగింది—

రెండురోజుల తమ సంబంధం ఇలా అవుతుం దని తను అనుకున్నా, ఇంత త్వరగా అవుతుందని అనుకోలేదు—

"మరి— నీవు?" మాటలు రాక లచ్చిమిని చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

లచ్చిమి కండ్లలో నీరు తొంగిచూస్తుండగా అతన్ని గాఢంగా కౌగిలించుకుంది. హృదయంలో బాధ వెల్లువగా వస్తుండగా తవకేసి అదుముకుం దతన్ని—

"నాకేం తెలీదు—మీ ఇష్టం—" అంది గొంతు పెగుల్చుకుని మాట్లాడుతూ—

"సరే—నేను ఆలోచించి—రేపు చెప్తాను—" అన్నారు యువరాజాగారు రెండడుగులు వేసి—

లచ్చిమి భయంభయంగా గుడిసెవేపు నడి చింది—

"ఎవ్రరా అది!" అని అరిచాడు పులిగాడు పక్కమంచం చప్పుడు విని లేస్తూ—

"నే నే నే — " అంది లచ్చిమి నిడువు పుకుంటూ — పడుకుని.

పులిగాడు పడుకున్నాడు మళ్ళీ — కీచురాయి శబ్దాల్లో పులిగాడి గురక కలిసిపోయింది—

* * *

పొద్దున్నే పులిగాడికి రాజావార్నుంచి కబు రొచ్చింది. దివాణంలో ఎనిమిదిగంటలకు టంచ నుగా కల్సుకోవలసిందని.

"ఏందిరా మందల! ఏం గిరాకి?" అని అడిగాడు వార్త తెచ్చిన సుబ్బుల్ని—

"ఏమో మావా! నాకేం తెల్దు—రాజాగారికి శోలీసుచేసి చిన్నోడన్నాడంట — పాలెం అడియిలో పులి తిరుగుతావుందని—నిజవో గాదో తెల్దు—" అన్నాడు సుబ్బులు.

"పాలెం అడియిలో పులా! ఏడదిరా! చెరువు గట్టవతల్నా— ఎవరు చెప్పినారు!"

"అదేమావా తెల్దు — మొన్న రేతిరి రెడ్డిగారి దూడల్ని గొట్టిపోయిందంట—ఆవుల్ని గూడ మేతకు దోలడంలే మావా, పాలెంవాళ్ళు—నాలుగేళ్ళముందు దెబ్బదిని తప్పించుకుపోయిం దిదేనని అంటున్రు"

"యాడదిరా అది! నాలుగేళ్ళ ముందర్నా!" సుబ్బులు వెళ్ళిపోయాడు.

పులిగాడు జీవితంలో మరిచిపోలేని సంఘటన అది. నాలుగేళ్ళక్రితం పాలెం అడివిలో పెద్దపులి తిరుగుతూన్నట్టు కబ్బెలుగొట్టే రత్తిగాడుచెప్పాడు— బురదలో కాలిగుర్తులు చూచి—

"నిజం మావా, నీవు దానిపని బట్టాల్సిందే — మరోడికయితే అది దొరకద్దా!" అని రత్తిగాడు మోపు ఎత్తుకుంటూ అన్న మాటలు తనకు బాగా జ్ఞాపకం వున్నాయి.

పెద్ద రాజావారు, ఫారెస్టు రేంజరు శివకామయ్య గారూ, తనూ పెద్ద సరంజామాతో పాలెం అడి విక్కీ, చెరువుకు మధ్యన కాపు వేయటం—అర్థ రాత్రి పులి రావటం—మేక అరుపుల్తోబాటు తన తుపాకిమోత కలిసిపోటం తనకు బాగా తెలుసు. అయినా మొట్టమొదటిసారి తన తుపాకిదెబ్బకు అందకుండా తప్పించుకుని పోయిం దా పెద్దపులి. నెత్తురు కారిన దారివెంబడే పోయినా అయిదారు మైళ్ళలో ఎక్కడా దొరకలేదు పులి జాడ.

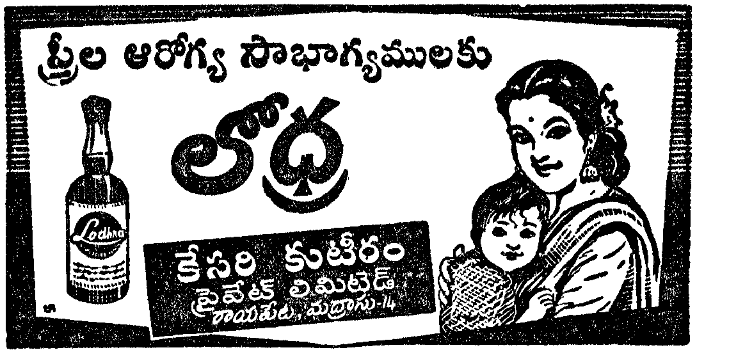

ఏజెంట్లు: సీతారామ జనరల్ స్టోర్సు (ఏజెన్సీస్),
విజయవాడ_సికిందరాబాదు — బెంగుళూరు — మధుర — బెరహాంపురం.

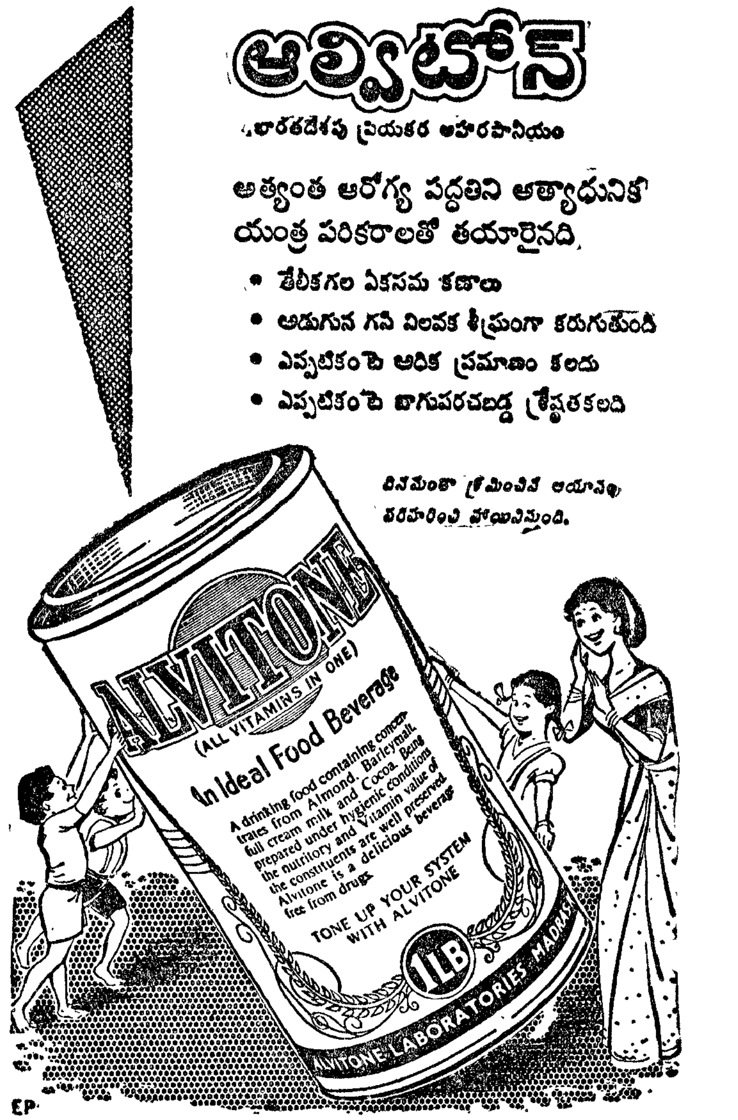

మీ అందానికి మంచిదారి

మీ జీవిత విజయాలకు అందం అవసరం. ఎండవేడికి యింకా యితరకారణాలవల్ల ముఖం క్రమేపి నల్లబడి, ముదిరూపువస్తుంది. గ్లోరియా అనే ద్రవముయొక్క అద్భుత సౌందర్య పోషకశక్తి మీ ముఖంలోని అసహ్యమయిన ముదిరూపును పోగొట్టి ఆకర్షణీయమయిన లేతదనాన్ని తెస్తుంది. మీ అందం దినాదినాభివృద్ధి అవడానికి నెలకు అర్ధమం కొన్నిసార్లు అయినా గ్లోరియా అనే సౌందర్యపోషక ద్రవాన్ని వాడండి. ముఖంమీద మొటిమలను పాటి మచ్చలను, ముడతలను, నమ్మకంగా పోగొట్టి ముఖాన్ని తెలుపుచేసి, కాంతిని, అందాన్ని తెచ్చును. మొదటి పూతకే మీకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించే అందాన్ని యిస్తుంది. ఒకసారి వాడి చూస్తే మీరెప్పుడూ విడువరు. అన్నిషాపులలో దొరకును.

జనితా ప్రొడక్ట్సు - ఏలూరు. (ఆంధ్ర)

దుర్గా షాపెప

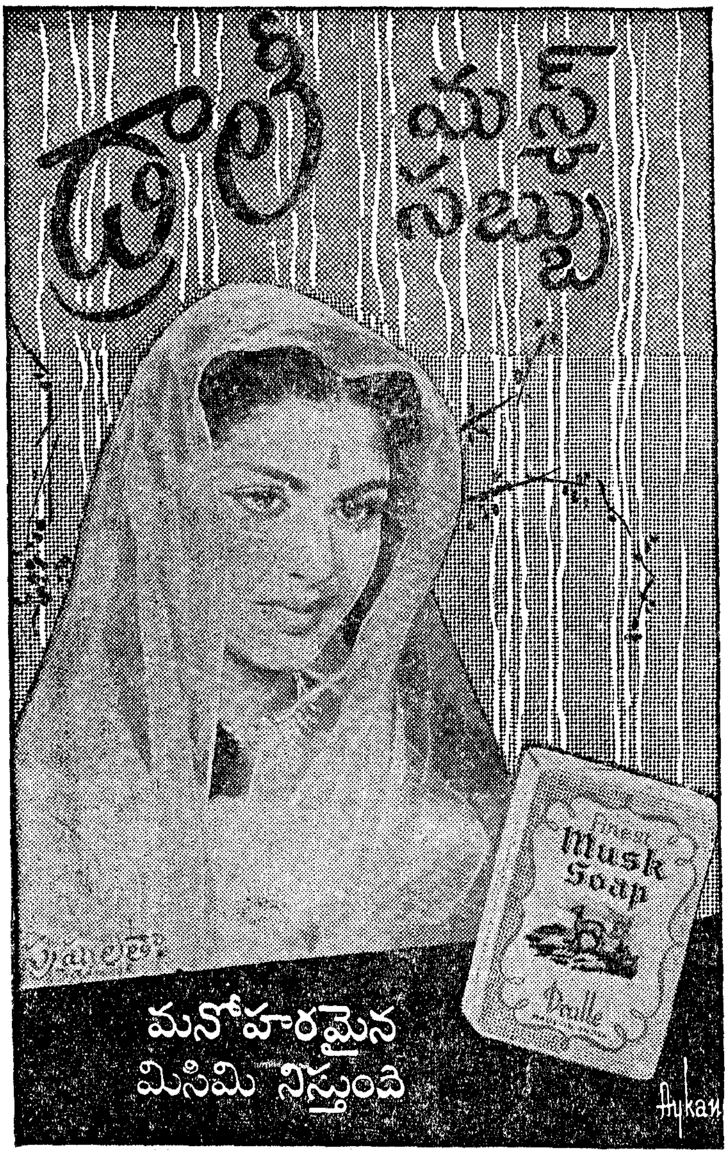

పులి వేట

"ఒరే పులీ! మొదటిసారిగా నీ దెబ్బదిని తప్పించుకోటం పులి!" అన్నారు రాజావారు దివాణంలో.

"అది పసిగట్టింది దొరా! మిడిసిపడుతాడని—లేకపోతే నా—గుండె అదరిపోదా—" అన్నాడు ఆలో చిస్తూ ఆరోజు తను.

"నాయాల్దిది మళ్లీ వచ్చిందా! ఏడకి బోద్దిలే!" అనుకుంటూ పులిగాడు గుడిసెలోకి పొయ్యాడు. తలగుడ్డ విదిలించి, చక్కగా చుట్టుకున్నాడు. పాత చెప్పులు తుడిచి వేసుకున్నాడు. చేతికర్ర చంకనబెట్టి బయటికి వచ్చాడు.

"లచ్చిమే—దివాణంకాడికి బోతావుండా—" అన్నాడు.

లోపల్నుంచి జవాబు రాలేదు. తొంగి చూచాడు పులిగాడు.

"ఏమో! కళ్లేమే ఎర్రబడినయ్యి? ఏంజేసినా?" అని అడిగాడు. లచ్చిమి మాట్లాడలేదు. పులిగాడు దగ్గర కొచ్చాడు.

"నలుసు బడిందే పొద్దన—" అంది లచ్చిమి దూరంగాబోయి.....

దివాణంలో తను అడుగుబెట్టేసరికి అక్కడ జనమంతా కాచుకుని వున్నారు. పెద్దరాజావారు సోఫాలో కూర్చుని వెనుక పనివాళ్ళు విసురుతూండగా యువరాజాగారితో మాట్లాడుతున్నారు. పులిగాడు ఇద్దర్నీచూచి వంగి నమస్కారంచేశాడు. యువ రాజావారు చిరునవ్వు నవ్వారు.

"ఏరా పులీ—పని బడిందిరా! ఆ పెద్దపులి మళ్ళీ పొలెంమీద బడిందట—" అన్నారు రా వారు గంభీరంగా.

"అయ్యా—తమ సిత్తం" అన్నాడు పులి వినయంగా.

"రేపు మావటికి మాటు వేయించమని సిద్ధం చేశాను. నీవూ, విజయరాయలూ, వెంకట్రాయలూ పోవాలి—ఈసారిగూడ గురి తప్పుతావా ఏం?' అన్నారు ఆయన.

"ఎంతమాట దొరా! ఈ పారితో దాన్ని హైనలా చేయనా!"

"ఏమో! చిన్నరాజావారు చాలా హుషారు. ఎలా చూస్తావో! వెంకట్రాయలుకు ఎక్కువ అనుభవంలేదు. వాకీ నెత్తురుపోటూ, గుండె నొప్పి లేకపోతే నేనే వద్దును—ఏమంటావు?"

"తమ సిత్తందొరా! నేను సిద్దవే ఎప్పుడూ!"

"రేపు పొద్దునవచ్చి చూచిపో—నీ తుపాకి తుప్పు పట్టిందా, బాగా వుందా?"

"దానికేం దొరా! తమ రిచ్చిన తుపాకి! తుప్పు ఎట్టా పట్టుది దొరా!" అన్నాడు పులిగాడు.

"స రేపో —రేపు పొద్దున్నే రా" అన్నారు రాజావారు లేస్తూ.

ఇంటికి రాగానే పులిగాడు తన తుపాకీ తీశాడు. ఒక్కసారి దాన్ని తాకగానే అతనికి పాత విషయాలన్నీ జ్ఞాపకంవచ్చాయి.

"ఎన్ని పులుల్జచ్చాయోదీన్దెబ్బతో" అనుకున్నాడు పులిగాడు. బారెల్ అంతా శుభ్రంగా సన్నచువ్వకు గుడ్డచుట్టి తుడిచాడు—గుర్రమూ, తూటా మాటు పెట్టే చోటూ బాగా చూచుకున్నాడు.

రెండు మూడు సార్లు గుఱ్ఱం లాగి చూచాడు. ఫోర్సైటుమీద మట్టి తుడిచి దూరాన చెట్లకేసి గురిపెట్టాడు—

"రేపటితో ఆఖరు—నాయాల్దిది—" అనుకున్నాడు తూటాలు పెట్టేచోటు తుడుస్తూ.

"లచ్చిమీ—రేపు మాపటికి వేట కెల్తుండా—" అన్నాడు పెద్దగా. జవాబు రాలేదు. సామాన్యంగా ఆమాట చెప్పగానే లచ్చిమి తన పాతకోటు, తలపాగా, వేటకు కావల్సిన సరంజామా అంతా తయారు చేస్తుంది. జవాబు రాకపోవటంలో ఏదో వుందనుకున్నాడు—లచ్చిమి గోడకానుకుని కూర్చుని వుంది.

"ఏందే కత? పొద్దునేదో కళ్లెఱ్ఱగున్నాయి—ఇప్పుడేవో మూల కూకున్నావు—ఏందే సంగతి?" అని అడిగాడు.

లచ్చిమి మాట్లాడలేదు. దానికి ఒకటే బాధ. తను చేసినది తప్పు. ఇది తెలిసిందంటే పులిగాడు తుపాకి తనమీద గురిపెట్టి తీరుతాడు.

"ఏంలేదే—తలొప్పి" అంది లచ్చిమి బయటికి పోతూ—

"సిత్రంగా వుండదే—ఏందో!" అనుకున్నాడు పులిగాడు.

రాత్రి పదిగంటలప్పటికి పులిగాడు గురక మొదలుపెట్టాడు. లచ్చిమి కాసేపు చూచి ఎప్పటిలాగా బావివేపు పోయింది. అక్కడ యువరాజావారు కాచుకుని వున్నారు. అతనికి ఏం చేయను తోచలేదు. లచ్చిమికి చెప్పసాగా డతను—

"చూడు—నేను రేపు వేటకు పోయివస్తాను—తర్వాత మద్రాసు పోతున్నాను—చూడు మంచి ...దు తీసుకొస్తాను. నీకేం ప్రమాదంరాదు—చు డు—" అతనికి భయంగానేవుంది లచ్చిమి ఏమంటుందో అని—

"వద్దు—వద్దు—నాకు భయంగా వుండది—" అంది లచ్చిమి ఏడుస్తూ.

"అలా అంటే ఏం చేసేది—ఇదొక్కటే ఉపాయం నీకేమీలేదు—చాలా సులభం—" అన్నారు యువరాజావారు. లచ్చిమికి అర్థమయింది. యువరాజావారికి కావల్సింది సుఖం అనీ, బాధ్యత లేదనీ.

"మరి నాగతేంకాను—" అంది లచ్చిమి.

నిద్రలో పొర్లిన పులిగాడికి కఱ్ఱ తగిలి మెలకువ వచ్చింది—లేచి కూర్చున్నాడు. ప్రక్కన లచ్చిమి పడక ఖాళీగావుంది. అనుమానం వేసింది. కఱ్ఱ చేతబుచ్చుకుని జాగ్రత్తగా విన్నాడు—బావి దగ్గర్నుంచి మాటలు గాల్లో కలిసి వచ్చాయి. చప్పుడు చేయకుండా ఆవేపు నడిచాడు—అప్పటికే యువరాజావారు లచ్చిమిని వదిలేసి వెళ్ళిపోయాడు. దూరాన నీడల్లో ఆకులు కాళ్ళకిందపడి చిటపట మన్నవి. చీకట్లోంచి ఒక్కసారిగా ముందుకొచ్చి చూచాడు పులిగాడు—బావిగట్టుమీద ఏడుస్తూ కూర్చున్న లచ్చిమి కన్పించింది.

"లచ్చిమి — ఏందే?" అన్నాడు దగ్గరిగాపోయి. లచ్చిమి అదిరిపోయి నిల్చుంది. పులిగాడివంక బెదరిపోతూ చూచింది. ఏమో సంగతి వుందని పసిగట్టాడు. చెయ్యి పట్టుకుని గుడిసె దగ్గరకు లాక్కుపోయాడు. దీపం పెద్దది చేశాడు.

"ఏందే సంగతి సెప్తావా—సెప్పవా?" అన్నాడు కుదుపుతూ కూతుర్ని. లచ్చిమి ఏడవటం మొద

మీకిష్టమైన నూనెల్లోనానబెట్టుడు
కాష్మీర్-కుసుం
కేశములను పెరిగించును. అకాలనెరసువరాన్పును.
చర్మము ఉపద్రవములకు
సాంటులక్స్
ములాము
చర్మము అపాయములకు
"కోడి" శ్రేష్టమైన ఉదువత్తులు & సువాసనలు & ఫ్లవర్ ... సెట్టులకు
సంజక్‌గూడు పండ్ల ఖోడి & అపూర్వ ఔషధములు ..
సోల్ ఏజంట్లు, యునైటెడ్ కన్సర్న్, మదరాసు. [హైదరాబాద్, విజయవాడ]

సక్‌జక్‌గూడు ఔషధములకు ఒక టవునుకు ఒక స్టాకిస్టును ఆహ్వానించెదము.

రెక్స్
జెల్లీ

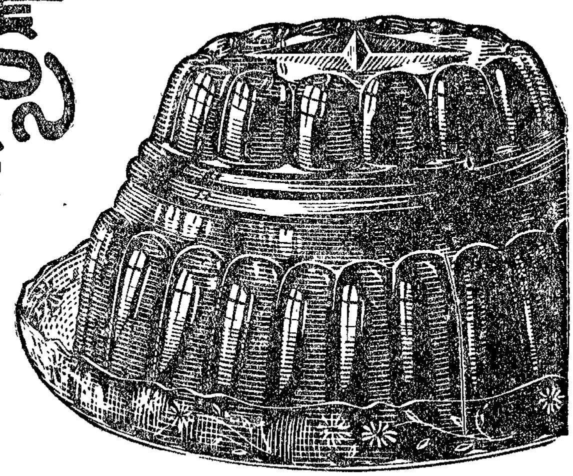

కంటికింపైనది..మంచిరుచియైనది..చాలామంచిది!

ఇదిగో పళ్లరుచిగల ఫలహారము, దీనిని తయారుచేయుట ఎంతో సులభం. రెక్స్ జెల్లీ క్రిస్టల్సును వేడి నీటిలో కరిగించండి. తరువాత 1. పైంటు (20 ఔన్సులు) అగుటకు కావలసినంత చన్నీళ్లు కలపండి. దానిని ఒక అచ్చులోపోసి జెల్లీ గట్టిపడువరకూ మంచు గడ్డ మీద వుంచండి.

అది సులువుగా జీర్ణమయ్యే పుష్టికరమైన ప్రీతియగు ఇంటి ఫలహారము, కోలుకుంటున్న రోగులకు కూడా దివ్యమైనది.

రెక్స్ జెల్లీ క్రిస్టల్స్ 6 రుచులలో లభించుచున్నవి: రాస్ బెర్రీ, స్ట్రాబెర్రీ, లెమన్, పైనాపిల్, ఆరెంజ్, చెర్రీ.

కార్న్ ప్రొడక్ట్స్ కో., (ఇండియా) ప్రయివేట్ లి.,
దక్షిణ భారతదేశంలో ఏజెంట్లు: ప్యారి అండ్ కంపెనీ, లిమిటెడ్

పెట్టింది. కనిపెట్టాడు పులిగాడు. వాడికి అనుమానం తోచింది.

"ఏం జరిగిందే! చెప్పు—లేకపోతే మాడు పగు లుద్ది—"

లచ్చిమి ఏడుపు ఎక్కువ చేసింది. పులిగాడు చూశాడు. తను ఒక్కసారిగూడ లచ్చిమిమీద చెయ్యి చేసుకోలేదు. ఇది ఇలా కాదు—నెమ్మదిగా అడగాలి—మంచిగా తెలుసుకోవాలి—

అరగంటసేపు బూరడించి, సొగదీసిన తర్వాత పులిగాడికి చెప్పింది లచ్చిమి—పెండ్లికాకుండానే తల్లి కాబోతున్నానని—తనను మోసం చేసినవాడు యువ రాజాగారనీ—లచ్చిమి చెంప ఛెడీల్మంది. వెనక్కు పడిపోయింది లచ్చిమి—

ఇదన్నమాట యువరాజావారు తను నమ్మకంగా పనిచేసినందు కిచ్చిన బహుమతి—ప్రాణం పోయినా పోనీ, మానంతో చెలగాటాలాడ్తాడా—

* * *

ప్రొద్దున్నే లేచి దివాణాని కెళ్ళాడు పులిగాడు. మేకా, తుప్పెట్లూ, మాటువేయటానికి సామాన్లు అన్నీ తయారుగా వున్నాయి. మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకి పులిగాడూ, వెంకట్రాయలూ, యువరాజా వారూ జీపులో బయలుదేరారు. నాలుగున్నరకంతా పాలెం చెరువుగట్టు చేరారు. అక్కడ వాళ్ళకోసం యానాది సుబ్బడు కాచుకొని వున్నాడు.

"మద్దన వాగుండాది దొరా—నీళ్ళ కొస్తది రాత్రి—నిన్న దూడకాలుగూడ దొరికిందాడ — రాత్రికి కచ్చితంగా వస్తది. పగలంతా అడివిలో తిరగద్ది—" అన్నాడు వాడు. వాగుకు ఎగువగా కొంచెం చెట్లూ చేమా వున్నచోట మేకను కట్టేశారు— పది ఇర వయి గజాల దూరంలో చెట్టుమీద తయారుచేశారు కూర్చునేదానికి చోటు. యువరాజాగారికి ఒక చేతిన తుపాకీ, రెండో చేతిన ఫ్లాస్కులో ఓవల్టీనూ — చప్పుడు వినగానే వచ్చి కనుక్కోమని చెప్పి పంపిం చేశాడు—పులిగాడు సుబ్బడ్ని మరో చెట్టుమీదకు—

రాత్రి పదిదాకా ఎక్కడా అలికిడిలేదు. మేక మాత్రం కాబొయ్యేదేదో తెలిసినట్లు గుంజుకుంటూ, అరుస్తూ తిరుగ సాగింది. పక్కనే వాగునీళ్ళు గలగల పారుతున్నాయి.

ఈ వాళ్ళతో ఆఖరు దానికి" అన్నాడు వెంక ట్రాయలు.

"ఏవి!" అన్నారు యువరాజాగారు.

"అవును. ఆఖరు ఇవాళ్ళతో" అన్నాడు పులిగాడు.

ఇంతలో మేక అరుపులు మానేసింది. వాగు వేపు చూచింది. ఒక్కసారిగా గుంజుకోడం మొద లెట్టింది. పులిగాడు తుపాకి సరిజేసుకున్నాడు. వాగువేపు జాగ్రత్తగా చూచాడు. ఎక్కడా చలనం లేదు. నీడల్లో ఏమి దాక్కునివున్నాయో తెలియటం లేదు. మేక మరీ అల్లకల్లోలం చేస్తూవుంది.

"పులిరాదేం?" అన్నారు యువరాజావారు. పులిగాడు మాట్లాడవద్దని సైగచేశాడు. వాగు

పులి వేట

వేపు చూపి. వాగుకు అవతల చెట్టు నీడలోంచి ఏదో కదలి రావటం వెన్నెల్లో స్పష్టంగా కన్పిస్తూవుంది అడుగులో అడుగేసుకుంటూ అటూ ఇటూ వాసన జూస్తూ నిల్చుకుంటూ నడుస్తూ కదలసాగింది.

"ఫర్వాలేదు—గాలి మనవేపే వీస్తూంది—" అనుకున్నాడు వెంకట్రాయలు మనస్సులో. లేకపోతే పులి పసిగట్టేస్తుంది సులభంగా. పులివాళ్ళకి మరో యాభై గజాల్లో వుందనగానే వెంకట్రాయలూ, పులిగాడూ తుపాకీలు తయారుగా వుంచుకున్నారు. ముందు పులిగాడు కొట్టేటట్లూ, వెంటనే యువ రాజుగారు, వెంకట్రాయలూ కొట్టేటట్లూ ముందు గానే నిర్ణయం అయిపోయింది.

"పులి — పులి" అన్నారు యువరాజావారు ఉత్సాహంగా—

"ష్......మాటాడకూడదు—" అన్నాడు వెంక ట్రాయలు. పులి అప్పటికి ఇంకా దగ్గరికొచ్చింది. యువరాజావారు తుపాకీ ఎత్తారు.

పులి కనపడంగానే కాసేపు నిలబడిపోయింది మేక. ఆతర్వాత విపరీతం అరుస్తూ పారిపోవటానికి గుంజుకోసాగింది. పులిగాడు తుపాకీ గురిపెట్టుకుని సేఫ్టీ వెనక్కి తీసాడు. గుర్రంమీద చెయి వేశాడు. పులిదగ్గరకు రాసాగింది—ఇరవయి అయిదు గజాలు—పదిహేను గజాలు — చెట్టునీడల్లో అది సరిగ్గా కనపడ్డంలేదు. కాని దానికండ్లు చింతనిప్పుల్లాగా చీకట్లో మెరిశాయి.

ఉన్నట్టుండి పులి లంఘించింది మేకమీదికి. గాండ్రింపుల్లో మేక దీనారవాలు కలిసిపోయాయి.

మరుక్షణంలో పులిగాడు తుపాకీ ఫోర్సైట్ లోంచి గురిచూచి గుర్రం నొక్కాడు. చీకటిని చీల్చుకుంటూ వెలుతురు పగిలింది—దిమ్మదిరిగి పడ్డది పెద్దపులి. వెంకట్రాయలూ, యువరాజావారూ చేతి ఒకసారి కాల్చారు—పులి పడిపోయింది.

యువరాజావారు కాల్చిన మరుక్షణంలోనే మరో మోత మోగింది. దాంతో కలిసి యువరాజాగారి అరుపు కలిసిపోయింది.

పులి అరుపులు నిలిచిపోయిన తర్వాత, సుబ్బడూ మిగతావాళ్ళూ చెట్లుదిగి వచ్చారు. చూచారు.

యువరాజాగారి ముఖం అంతా నెత్తురు మయం.—

"ఏమయింది!" అన్నాడు వెంకట్రాయలు—

"నాకు తెల్దు—" అన్నాడు వణికిపోతూ పులి గాడు.

యువరాజాగారి తుపాకి వెనక్కికొట్టుండాలని తేల్చాడు పులిగాడు చీకట్లో చూచి. అందరూ కలిసి జీపులో యువరాజాగార్ని చేర్చారు. కారే నెత్తుటితో సీటు నిండిపోయింది. వెంకట్రాయలు శరవేగంగా పోనిచ్చాడు జీపును. పులికి కాపలాగా సుబ్బల్నుంచారు. వెనకసీట్లో భయంకరంగా పగిలిపోయిన ముఖం పులిగాడిచేతుల్లో అటూ ఇటూ కొట్టుకో సాగింది. వాడి చేతులు నెత్తుటితో నిండిపోయాయి.

దివాణంలో చిచ్చులాగా వ్యాపించింది వార్త. పెద్దరాణీగారు ఏడుస్తూ వచ్చారు. పెద్ద రాజావారు నిల్చోలేకుండా వున్నారు. నాటువైద్యులకీ, డాక్టర్లకీ కబురు పంపారు.

సందడిలో పులిగాడు బయటకి నడిచాడు. వాడి కళ్ళముందు వెన్నెల్లో లక్ష్మి, యువరాజా కన్పించారు. నెత్తురోడుతూ మృత్యుతాండవం చేస్తున్న యువరాజాగారి ముఖం, పెద్దరాణిగారి ఏడుపూ వాడి కండ్లలో నిలిచాయి. గుడిసె చేరాడు పులిగాడు. కుక్కిమంచంలో వెల్లకిలా పడుకునివుంది లక్ష్మి.

"ఎంతపని చేసినాను! ఎదవ సాయార్లిది! దీని వల్ల! ఛీ" అనుకున్నాడు.

తల తిరిగిపోయింది వాడికి. తుపాకీ తీసాడు. ఒక్క తూటా వుంచాడందులో—వెన్నెల్లో బారెల్ తళుక్కుమంది. నక్షత్రాల్లోకి చూచాడు వాడు. కంటినీరు ధారగా ప్రవహించింది.

"తండ్రీ! దిక్కుమాలినోడ్ని! చమించు" అన్నాడు వాడు చీకట్లోకి చూస్తూ.

తోట మారుమోగింది. నిద్రించే పక్షులు ఉలిక్కిపడ్డాయి. రాజాగారి తుపాకి ఆఖరిసారిగా మానవజీవాన్ని రుచిచూసింది. బారెల్‌లోంచి పొగ గాల్లోకిలేచి వెన్నెల్లో కరిగిపోయింది.

అచేతనంగాపడివున్న లక్ష్మికి ఇవేమీ తెలియవు. పాషాణం విషమని మాత్రం తెలుసు అభాగ్యురాలికి—

★

"ఎక్కడికైనా విందుకు వెళ్ళి నప్పుడు నేను కాస్త మొహం తప్పిస్తేసరి, ఈయన అడ్డమైనగడ్డీ తింటారు. ఇహ చూడండి! ఆ రాత్రంతా నిద్రలో ఈలలు వేస్తారు." అని మొరపెట్టు కున్నది ఒక ఇల్లాలు డాక్టరుతో, తనభర్తనుద్దేశించి.

ఇంతకూ ఈలలు వేసేది ఆయనేనని మీరు గట్టిగా చెప్ప గలరా' అడిగాడు డాక్టరు ఆమె మాటలకు అడ్డువస్తూ.

'భలేవాడివే! ఈవేళ ఉదయం ఆయన నిద్రలేచే సరికి ఆయన పక్కమీద పది కుక్క పిల్లలు ఉన్నాయి సరా!!" అంటూ ఆమె మండిపడింది.

డి. చక్రపాణి (ఆదోని)